

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 527/2023
24.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Вуковић адвокат из ..., против туженог Института за онкологију Војводине, Сремски Карловци, кога заступа Оливер Зевић адвокат из ..., ради накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3109/22 од 15.11.2022. године, на седници одржаној 24.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3109/22 од 15.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3109/22 од 15.11.2022. године усвојена је жалба туженог и преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2222/21 од 28.04.2022. године, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у новчаним износима наведеним у изреци, са припадајућом законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате и обавезана тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 42.738,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, као и трошкове другостепеног поступка у износу од 44.952,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о оспореној пресуди у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. и чланом 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је запослена код туженог са коефицијентом за обрачун плате од 6,83. Тужени је у спорном периоду од јуна 2018. године до краја маја 2021. године исплаћивао тужилци плату у висини минималне зараде. У обрачунским листама тужилине плате нису посебно исказане накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Посебни колективни уговори за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе важећи у спорном периоду, нису предвиђали право запослених на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Њихова висина утврђена је вештачењем.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужилце применом одредаба члана 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама и члана 111. Закона о раду, закључивши да у минималној заради која је тужилци исплаћивана у спорном периоду није садржана накнада трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, па је тужена дужна да те накнаде исплати тужилци у износима утврђеним вештачењем, спрам најповољнијих критеријума у тренутно важећим колективним уговорима у РС.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев из разлога што су у коефицијенту за обрачун плате садржане и накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, уз додатну аргументацију да Посебним колективним уговором није предвиђено ово право запослених.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права.

Плата, накнаде и друга примања тужилце утврђују се и обрачунавају применом Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ број 88/17 ... 129/21) и Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама коју је донела Влада Републике Србије на основу члана 8. наведеног закона. Одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, поред осталог, прописано је да основицу за обрачун и исплату плата утврђује Влада Републике Србије, осим за председника Републике, народне посланике и именована, постављена и запослена лица у службама председника републике и Народне скупштине (члан 3. став 1.) и да коефицијент који изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему у себи садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 4. став 1. и 2.).

Према одредби члана 118. Закона о раду, запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, поред осталог за исхрану у току рада ако послодавац то право није обезбедио на други начин (тачка 5.) и за регрес за коришћење годишњег одмора (тачка 6.). Одредбом члана 2. став 2. тог закона, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Следствено изложеном, супсидијерна примена Закона о раду прописана је само за случај када положај, права, обавезе и одговорности запослених посебним законом

нису уређени на другачији начин. Како је одредбом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама прописано да коефицијент за обрачун плата садржи и додатак за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, то наведена одредба посебног закона искључује примену члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду. Право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора нису предвиђене ни Посебним колективним уговорима за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе. С обзиром да је тужиљи накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у спорном периоду исплаћивана кроз коефицијент за обрачун њене плате, то јој не припада право на додатну исплату ових накнада коју потражује поднетом тужбом, без обзира на чињеницу да јој је исплаћивана минимална зарада.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права, због чега је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**